

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 484/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, IČO 31 820 174, právne zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/43/2023 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 2 ods. 5 v spojení s čl. 3 ods. 2 až 4, čl. 9 ods. 1 až 3 Aarhuského dohovoru a porušenia čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s nerešpektovaním čl. 7 ods. 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-ZA-OVPB2-2021/040073-002 z 19. októbra 2021 potvrdil prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy (rozhodnutie mesta Martin č. SÚ-42676/132258/2021 z 2. septembra 2021) o nepriznaní postavenia účastníka konania sťažovateľovi v predmetnom stavebnom konaní. Konštatoval, že sťažovateľovi nesvedčí účasti v stavebnom konaní z dôvodu, že stavba nebola predmetom posudzovania podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“), pretože plánovaná činnosť svojimi parametrami nespĺňa kritériá podľa § 18 citovaného zákona a prílohy číslo 8 k zákonu. Pri realizácii projektu sa nepredpokladajú také závažné vplyvy na životné prostredie, ktoré by bolo potrebné posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Vo veci bol síce pre účely zisťovacieho konania

predložený stavebníkom ako navrhovateľom zámer činnosti (stavby), následne však stavebník znížil počet stojísk (parkovacích a odstavných miest), teda nebola prekročená prahová hodnota stojísk pre objekty statickej dopravy tak, aby bolo potrebné zisťovacie konanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Z dôvodu späťvzatia zámeru stavebníkom Okresný úrad Martin, odbor starostlivosti o životné prostredie zastavil konanie vo veci zisťovacieho konania navrhovanej činnosti (stavby) a nerozhodoval o pripomienkach sťažovateľa, ktoré si uplatnil v zisťovacom konaní pred späťvzatím zámeru.

3. Sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote podal proti už uvedenému rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania príslušného prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu a žiadal, aby správny súd predmetné rozhodnutia zrušil a vec vrátil Okresnému úradu Žilina na ďalšie konanie. Správny súd v Banskej Bystrici správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú rozsudkom č. k. ZA-30S/227/2021-109 z 2. augusta 2023. Tento rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania, ako aj jeho kasačnú sťažnosť.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 484/2025-22 z 3. septembra 2025 vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok vo výške 30 eur, ktorý sťažovateľ zaplatil v tam stanovenej lehote.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vo všeobecnej rovine konštatoval, že slovenské správne súdnictvo je proti nemu systematicky predpojaté. Za zdroj tejto predpojatosti považoval aj zjednocujúce rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Svk/14/2021 zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí 14/2022 ZNSS. Sudcom vyčítal, že štatutára sťažovateľa nepovažujú za odborníka v oblasti environmentálneho práva a sťažovateľa považujú za chronického sťažovateľa. Tiež im vyčítal, že sťažovateľov záujem na životnom prostredí nepovažujú za skutočný a úprimný. Zároveň sa sťažoval, že slovenské súdy chronicky zamietajú jeho žaloby.

6. Napriek pomerne rozsiahlemu textu svojej ústavnej sťažnosti (28 strán) námietkami sťažovateľa boli iba všeobecné ponosy bez toho, aby akokoľvek polemizoval s konkrétnymi argumentmi v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu. Tvrdil, že súdy rozhodovali bez dostatočnej znalosti veci a riadneho ustálenia skutkových okolností a právnych dôvodov jeho žaloby. Bez akýchkoľvek podrobností alebo vysvetlenia sťažovateľ uvádzal, že súdy nesprávne ustálili jeho aktívnu žalobnú legitimáciu. Ďalej tvrdil, že súdy nedbali na ochranu verejného záujmu, pretože nevyhoveli jeho žalobe. Napokon správne súdy mali účelovo interpretovať skutkový stav v predmetnej veci tak, aby bol v rozpore s vôľou sťažovateľa, ktorú navyše ani nezisťovali, čím postupovali v rozpore s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napokon dodal, že pod dojmom nelichotivých informácií o sťažovateľovi účelovo dezinterpretovali predmet žaloby, v dôsledku čoho následne nesprávne dezinterpretovali skutkový stav, žalobné tvrdenia a žalobnú argumentáciu tak, aby výsledok ich rozhodovania bol proti sťažovateľovi negatívny. Nelichotivé informácie o sťažovateľovi mali byť vyjadrenia exministra hospodárstva Slovenskej republiky ešte z roku 2021.

7. Sťažovateľ zastával názor, že pre riadne posúdenie jeho ústavnej sťažnosti je potrebné, aby ústavný súd prerušil konanie a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o štyroch ním predložených predbežných otázkach. Prvú otázku sťažovateľ formuloval v znení, či je doterajšia aplikačná prax súdu vo veciach sťažovateľa hodná ochrany právom Európskej únie. V rámci druhej otázky sa sťažovateľ pýta, či sa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach životného prostredia týkajú všetkých oblastí ochrany životného prostredia a či sa ochrana a oprávnenia ekologických spolkov pri ochrane životného prostredia týkajú všetkých oblastí životného prostredia, ktoré sú regulované druhotnými právnymi predpismi týkajúcimi sa jednotlivých častí životného prostredia. Tretia otázka znie, či rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-416/10 Pezinská skládka sa má interpretovať extenzívne v kontexte vnútroštátneho práva, teda či sa prednosť environmentálnych záujmov podľa tohto rozsudku aplikuje na všetky environmentálne konania, veci životného prostredia bez ohľadu na podoblasť práva životného prostredia. A napokon štvrtá otázka znie, či aplikácia vnútroštátnych predpisov, a to správneho poriadku, vo vzťahu k odopretiu poskytovania podkladov zainteresovanej verejnosti (v elektronickom spise) nie je v rozpore s Aarhuským dohovorom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 tohto uznesenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí jeho kasačnej sťažnosti proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici. Týmto rozsudkom bola zamietnutá jeho správna žaloba proti rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky o nepriznaní postavenia účastníka konania sťažovateľovi v stavebnom konaní.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Preskúmaním relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že po vyabstrahovaní podstatných kasačných námietok sťažovateľa (body 18 až 22) sa s nimi najvyšší správny súd vysporiadal odkazom na rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Svk/41/2023 z 28. novembra 2024, ktorý už v minulosti riešil právne a skutkovo obdobnú kasačnú sťažnosť sťažovateľa. V súlade s § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak najvyšší správny súd v bodoch 33 až 42 napadnutého rozsudku citoval relevantnú časť odôvodnenia tohto skoršieho rozsudku najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľovi tam už boli poskytnuté vyčerpávajúce odpovede, čím bola naplnená jedna z kľúčových záruk spravodlivého procesu, ktorým je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V kontraste s uvedeným ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa identifikoval iba všeobecno-teoretickú rovinu sťažnostnej argumentácie bez hlbšieho ústavnoprávneho rozmeru, a tým nespôsobilú zvrátiť nosné dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutkovo a právne obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľa, o ktorých nedávno rozhodoval v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 153/2025, sp. zn. IV. ÚS 194/2025, sp. zn. III. ÚS 282/2025 a sp. zn. I. ÚS 353/2025 a ktoré boli odmietnuté

ako zjavne neopodstatnené. Nemá žiaden dôvod odchyliť sa od skorších odmietavých uznesení a od príslušnej časti argumentácie (nosných dôvodov) v nich obsiahnutej.

12. Uvedené tvrdenia možno primerane vztiahnuť aj na návrh sťažovateľa na predloženie prejudiciálnych otázok. Ústavný súd sa podobne prikláňa k záverom uvedeným v skorších uzneseniach ústavného súdu [sp. zn. IV. ÚS 153/2025 z 8. apríla 2025 (bod 16), sp. zn. IV. ÚS 194/2025 z 22. apríla 2025 (bod 22)], v zmysle ktorých všeobecne a teoreticky formulované prejudiciálne otázky nemajú vplyv na konkrétny predmet prieskumu ústavným súdom, a teda ani na správnosť záverov napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Sú orientované všeobecne na osobnú činnosť sťažovateľa, resp. na rozsah použitia práva Európskej únie a na vzťah európskeho a vnútroštátneho práva, a preto ústavný súd k sťažovateľom navrhovanému postupu podľa § 61 ods. 1 zákona o ústavnom súde nepristúpil.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Ústavný súd preto uzatvára, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu